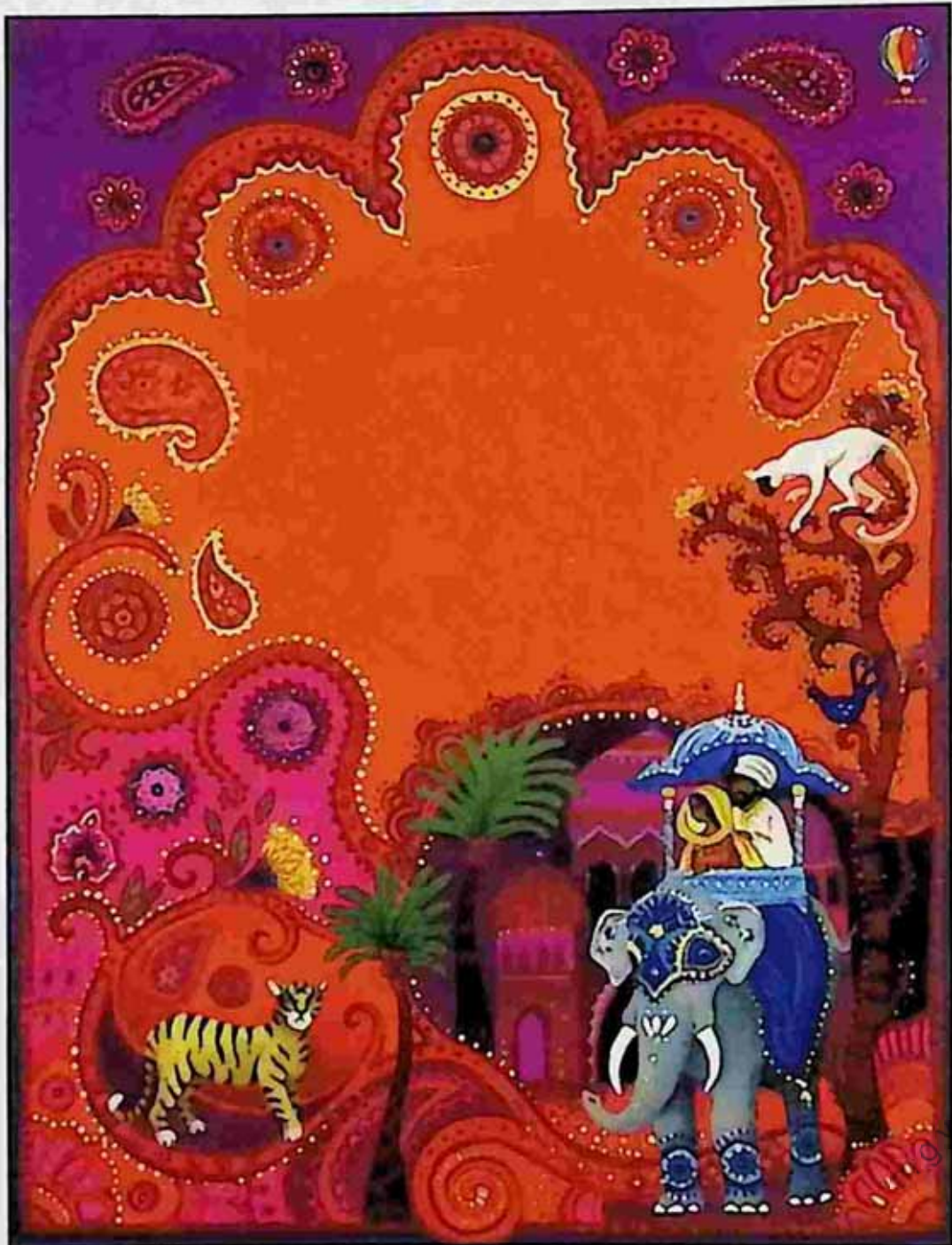

မေတ္တာရှင်တုရင်ကြီး အိန္ဒိယရိုးရာဝတ္ထုပုံပြင်များ ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)

mg.yoe.com

မေတ္တာရှင်ဘုရင်ကြီး
အိန္ဒိယရိုးရာဂန္ထဝင်ပုံပြင်များ
ခင်မောင်တိုး (မိုးမိတ်)

ISBN9789997113566

KMT22

9 789997 113566

1,500.00KS

အိန္ဒိယနိုင်ငံကမ္ဘာ့စင်ပုံပြင်များ- ၂ ခင်မောင်တိုး(ပိုးမိတ်)

စာမျက်နှာ ၁၂၆ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဧင်စီ x ၁၈.၅ ဧင်စီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၈၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၁ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

mgjoe.com

အိန္ဒိယရိုးရာဂန္ထဝင်ပုံပြင်များ-၂
ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)
မြန်မာပြန်ဆိုသည်

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၈

ပြည်ထောင်စုပုံသဏ္ဍာန်များကို ဖွဲ့စည်း
(ဝိသေသနည်း) ဂိုဏ်းဝင်များနှင့်
အောင်မြင်စေရန်

မာတိကာ

၁။	ဘီမာနဲ့ ဟာနုမန်	၂
၂။	ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုများနဲ့ ရန်သူများ	၁၆
၃။	ကာလီယန်	၂၆
၄။	ဘာလီနဲ့ ရာဝဏ	၃၃
၅။	ဘက်ဆမာဆုရ	၄၆
၆။	ဆာတိုင်းရ လက်ထပ်ပွဲ	၅၅
၇။	ဆယန်မင်တခန်	၆၈
၈။	ဂါယန်	၈၄
၉။	ဘုရင်ဖြစ်လာတဲ့ ခရမ်းရောင်ခွေးအ	၉၉
၁၀။	လ,ပေါ်က ယုန် နဲ့ ဆင်	၁၀၄
၁၁။	မစဉ်းစားတဲ့ ဗြဟ္မဏ	၁၀၉
၁၂။	ရိုးလွန်းတဲ့ ဗြဟ္မဏ	၁၁၃
၁၃။	ပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်၊ ချစ်စရာဇနီးနဲ့ ကြောင်အတူ	၁၁၆
၁၄။	မေတ္တာရှင် ဘုရင်ကြီး	၁၁၉
၁၅။	ငွေ သို့မဟုတ် စိတ်	၁၂၂

ဘီမာနဲ့ ဟာနုမန်

ပန်ဒဝနဲ့ ကောရဗျတွေ အတော်ကြာအောင် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေလာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောရဗျတွေက ပန်ဒဝတွေကို မနာလို ဝန်တိုနေကြဆဲပဲ။ သူတို့က မင်းနေပြည်တစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်ချင် ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အန်စာပစ်ကစားပွဲ ကျင်းပကြဖို့ ပန်ဒဝတွေကို ကမ်းလှမ်းလိုက်တယ်။ ပန်ဒဝတွေကလည်း ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်တယ်။ ဒီပွဲမှာ ဆာကူနီ (Sakuni) က နှပ်ကြောင်းပေး ထားတဲ့ အန်စာတုံးတစ်တုံးကို အသုံးပြုပြီး ပန်ဒဝတွေကို လှည့်စား လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကောရဗျတွေက အနိုင်ရသွားကြတာပေါ့။ ပန်ဒဝတွေဘက်က သူတို့ရဲ့ မင်းနေပြည်ရော၊ သူတို့မှာရှိတာတွေ ရော ဆုံးရှုံးသွားတယ်။ ဒါတွင်မကဘူး တိုင်းပြည်ထဲကပါ ထွက် သွားရလို့ သစ်တောထဲမှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကြာ နေသွားကြရတယ်။

သစ်တောထဲမှာ နေရတဲ့ ဘဝက သိပ်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်း လှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒရာဥပတီ (Draupadi) သူတို့တစ်တွေ သက် သောင့်သက်သာ နေနိုင်အောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးလို့ ပန်ဒဝတစ် တွေ ပျော်ပျော်ကြီး နေနိုင်ကြပါတယ်။

တစ်နေ့သစ်တောဘက်က တိုက်ခတ်လာတဲ့လေက ထူးခြား တဲ့ပန်းရနံ့ကို သယ်ဆောင်လာတယ်။ ဒီရနံ့ကို ဒရာဥပတီ သိပ်နှစ်

သက်သွားမိတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဒီပန်းမျိုးကို ရလိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမအတွက် ဒီပန်းမျိုးကို ဘယ်သူယူလာပေးမှာလဲ။

အဲ... ဘီမာ (Bhima) တစ်ယောက်ကတော့ ဒီပန်းတွေကို ယူပေးနိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီအတွေးနဲ့သူက ဘီမာကို သွားယူဖို့ ခိုင်းလိုက်တော့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘီမာကလည်း ဒီပန်းအတွက်နဲ့တော့ အချိန်မဖြုန်းပစ်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီပန်းတွေ ဘယ်မှာရှိမှန်း သူမသိဘူးလို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဒီတော့ ဒရာဥပတိက မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနဲ့ “ကျွန်မအတွက် ဒီပန်းကို ရှင်မှ ယူမပေးနိုင်ရင် ဘယ်သူကများ ယူပေးနိုင်မှာလဲ။ အင်းလေ... ရှင် ကျွန်မကို မချစ်ပါဘူး။ ရှင်ကို ပန်းရှာခိုင်းမိတာကို မေ့လိုက်ပါတော့” လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အင်း ... မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနဲ့ ဒရာဥပတိကို ဘီမာ မကြည့်ရက်၊ မမြင်ရက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပန်းကို အရသွားယူပေးပုံမယ်လို့ပဲ သူက ကတိ ပေးလိုက်တော့တယ်။

အဲ... နောက်နေ့မှာတော့ ဘီမာပန်းအရှာ ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒီပန်းတွေ ဘယ်မှာပေါက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှလည်း မပြောပြနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေတိုက်ရာဘက်ကို လိုက်သွားရင် တွေ့နိုင်မှန်း ဘီမာ သိလိုက်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒရာဥပတိဆီ အရောက် ဒီပန်းရနဲ့ကို သယ်ယူလာခဲ့တာက “လေ”ပဲကိုး။

ဘီမာဟာ တောနက်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတယ်။ လူသွားလမ်းတောင် မရှိပါဘူး။ သူ့တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ သစ်ပင်တွေကို ခုတ်လှဲ၊ ကျောက်တုံးတွေကို ထုခွဲပြီး လမ်းတွင်ခရီးဆက်လာခဲ့ရတယ်။ သစ်တောကြီးကို ထိုးဖောက်ဖြတ်လျှောက်ရတဲ့ သူ့ခရီးကြောင့် ဆူညံသံတွေ ပွက်လောရိုက်ရတယ်။ ဆူညံသံတွေကို တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။

သူ သွားရာလမ်းမှာ ဘီမာဟာ ဥယျာဉ်လှလှလေးကို ဖြတ်ကျော်

ခဲရတယ်။ ဥယျာဉ်ထဲမှာတော့ ရောင်စုံပန်းတွေ ဖူးပွင့်နေတာပေါ့။ သစ်သီးပင်တွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဥယျာဉ်ကို ဖြတ်သွားတဲ့လမ်းကလေးလည်း ရှိတယ်။ ဘီမာက ဒီလမ်းလေးအတိုင်း လိုက်သွားတယ်။ အဲ... တစ်နေရာရောက်တော့ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လူသွားလမ်းကို ဖြတ်လဲလျောင်းနေတဲ့ မျောက်အိုကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ သူက သူသွားမယ့် လမ်းကို မျောက်တစ်ကောင်က ပိတ်ထားရပါ့မလားဆိုပြီး ဒေါသထွက်တော့တာပေါ့။ သူစော်ကားတာပဲလို့လည်း ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့် သူ ရပ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“အသင် မျောက်အို၊ ကျုပ် သွားမယ့်လမ်းကို ပိတ်ဆို့ထားလောက်အောင် သင်က ဘယ်လောက်သတ္တိကောင်းလို့လဲ။ ကျုပ် သွားနိုင်အောင် ချက်ချင်း ထပြီးတစ်ဖက်ကို ရွှေ့လိုက်မယ်”

ဒါပေမဲ့ ဘီမာ ပြောတာကို ဘာမှမကြားသလိုပုံမျိုးနဲ့ မျောက်ကလည်းနေမြဲ လှဲနေလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဘီမာက “ကျုပ် ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ သင့်ဦးခေါင်းကို ကျုပ်မရိုက်ခွဲ မရိုက်ခွဲမိခင် လမ်းဖယ်ပေးစမ်း”လို့ ခပ်ထန်ထန် အမိန့်ပေးလိုက်တာပေါ့။

ဒီတော့မှ မျောက်က မျက်စိတွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖွင့်လိုက် တယ်။ နောက်ဘီမာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး-

“ငါ သိပ်အိုနေပြီ။ ရွှေ့လျားဖို့ အားမရှိတော့ဘူး။ နေပါဦး၊ မင်းက ဘာကြောင့် ငါ့ကို ရှောင်ကွင်းမသွားရတာလဲ” လို့ မေးလိုက် တယ်။

“ဒီမှာ မျောက်အိုကြီး၊ သင် အခုဘယ်သူ့ကို စကားပြောနေ သလဲ သိရဲ့လား။ သိပ်ကို အားကောင်းတဲ့ မဟာပန်ဒဝ “ဘီမာ” ကို မကြားဖူးဘူးလား။ ကျုပ်ဟာ သူပဲ။ ကျုပ်က ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ပဲ လျှောက်လှမ်းသွားတတ်တယ်။ ကျုပ် သွားရာလမ်းပေါ်မှာ ဘယ် သူ့ကိုမှ ခွင့်မပြုဘူး။ ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ အရှုံးကို ခွင့်မပြုဘူး။

“ငါ သိပ်အိုမင်းနေပြီ၊ နေမကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့လေ လုံးမိုးလုံးတွေကိုတော့ ငါ ရယ်ချင်တယ်။ အေး ... မင်းကတော့ အရှုံးကို လက်မခံဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောရဗျတွေက မင်း တို့ကို တိုင်းပြည်က နှင်ထုတ်လိုက်တော့ မင်းတို့ ဘာဖြစ်သွားကြ သလဲ။ အခုလည်း မင်းတို့ဟာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေလို တောထဲမှာ နေနေကြရတာပဲ မဟုတ်လား”

“တော်၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ ပြောမနေနဲ့။ သင်ဟာ သစ်ပင် တစ်ပင်ကနေ တစ်ပင် ခုန်ကူးနေတဲ့ မျောက်အမိုက်အမဲပဲ။ အား ကောင်းမောင်းသန်ဘီမာကို သင် ဘယ်လိုလုပ် နားလည်နိုင်မှာလဲ။ အဲ... ဘီမာ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ စစ်ပွဲတွေ အများ ကြီးကို အောင်ပွဲ ဆင်နိုင်ခဲ့တယ်။ သရဲတွေ၊ ဘီလူးတွေကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းသတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကို သင် မကြားဖူးတာ ရှင်းနေ တာပဲ”

“ဪ ... ဟော် လူသန်ကြီးတဲ့လား။ မင်း စွမ်းပကားတွေက မင်းဇနီးကို ဒုဆဆမ် (Dussasan) ဖော်ကားတုန်းက ဘယ်ရောက်

နေကြသလဲ။ သူက သူမကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူတဲ့အခါ မင်းက ကျောက်တုံးကြီးလို ရပ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက မင်းသတ္တိ တွေ ဘုရားဖူးသွားနေကြသလား”

ဒီတော့ ဘီမာက “သင် မဟုတ်ဘဲ လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို ပြောစေချင်လိုက်တာဗျာ။ ဒါမှ ကျုပ်စွမ်းအားတွေကို ထုတ်ပြ နိုင်မှာ။ ခုတော့ ဘီမာက မျောက်အိုကြီးတစ်ကောင်ကို သတ်လိုက် တဲ့။ သတင်းကြားလိုက်ကြရင် လူတွေက ရယ်ကြတော့မယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီမှာ၊ မင်းလို လူကောင်ကြီးသူတစ်ယောက်ဟာ ဖျားနာနေတဲ့ မျောက်အိုကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ရန်မဖြစ်သင့်ဘူး။ မင်း ငါ့ကို အလွယ် လေး ခုန်ပြီး ကျော်လွှားသွားနိုင်တာပဲ။ ဒီလိုမှ မလုပ်ချင်ရင်လည်း ငါ့ အမြီးကို လက်ယာဘက် ရွှေ့ပေးလိုက်ပြီး ဆက်သွားလို့ဖြစ်တာပဲ။ အေး ... ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ငါ့အမြီးကို မကိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း မင်းတင်းပုတ်နဲ့ လမ်းဘေးအရောက် တွန်းပို့လို့ ရတာပဲ။

“သင့်အမြီး ကျိုးသွားရင် ...”

“မင်းတင်းပုတ်ကြီး ကျိုးသွားရင်ကော ...”

မျောက်ကြောင့် ဘီမာ စိတ်ရှုပ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်က နှောင်းနေပြီ။ ဒါကြောင့် မျောက်အမြီးကို တင်းပုတ်နဲ့ တွန်းရွှေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်။

ဒါနဲ့ သူက တင်းပုတ်ကြီးကို မျောက်မြီးအောက် ထိုးသွင်းပြီး မလိုက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြီးက လုံးဝမရွှေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ထပ် ကြိုးစားတယ်။ မရွှေ့ဘူး။ ဘီမာ ပိုအားစိုက်ရွှေ့တယ်။ အမြီးက မရွှေ့ ဘူး။ ဒါနဲ့ သူ အားကုန်ထုတ်သုံးတော့တာပဲ။ အားကုန်သုံးဆွဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြီးကတစ်လက်မလောက်တောင် မရွှေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ထပ်ပြန်တလဲလဲ ကြိုးစားကြည့်တယ်။ ထူးမခြားနားပါပဲ။ ကြိုးစား

တိုင်း မအောင်မြင်ဘူး။ ဒီတော့ ဘီမာက တင်းပုတ်နဲ့ မျောက်အမြီးကို မရွှေ့တော့ဘဲ မျောက်ရဲ့တခြားနေရာကို ပြောင်းရွှေ့ကြည့်ဖို့ စဉ်းစား လိုက်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ပြန်တော့လည်း တင်းပုတ်ကို ဆွဲထုတ်လို့ မရ ပြန်ဘူး။ အမြီးအောက်မှာ ကပ်နေတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ သူဆွဲထုတ် တယ်။ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် အကြိမ်တစ်ရာ ဆွဲထုတ်တယ်။ ဆွဲထုတ်လို့ မရဘူး။ အခု သူ သိပ်ကို မောနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ တင်းပုတ်ကိုလည်း ချန် ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ ကြိရာမရဖြစ်ပြီး မျောက်အိုကြီးကို ကြည့် လိုက်တယ်။ မျောက်အိုကြီးကတော့ အေးအေးဆေးဆေး လှဲနေလျက် က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြုံးနေတယ်လေ။ ဒီတော့ ဘီမာက ဘယ်လိုလုပ် ဒီလောက်သေးငယ်ပြီး အိုမင်းနေတဲ့ မျောက်တစ်ကောင်က သူ့လို

အားကောင်းမောင်းသန်တစ်ယောက်နဲ့ ညီမျှနေနိုင်ပါ့လိမ့်။ မျောက်တစ်ကောင်က ဘီမာကို အနိုင်ယူသွားတဲ့ သတင်းကို လူတွေက ကြားသွားရင် ဘာပြောကြမလဲလို့ စဉ်းစားမိလိုက်တယ်။ အင်းလေ ... ဘီမာက ဒီမျောက်ဟာ မှော်ပညာကို တတ်ချင်တတ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူဟာ သူ့ဘက်က အသာစီးရအောင် ဒီပုံကို ယူထားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိကောင်း တွေးမိပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူဟာ မှော်တို့၊ မကောင်းဆိုးဝါးတို့ကို ကြောက်တဲ့လူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကြောင့် သူက အော်ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“ဟေ့ ... မျောက်မိုက်၊ သင် ဘယ်သူလဲ။ သင်ဟာ မျောက်တစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်မျောက်မှာမှ သင့်မှာရှိတဲ့ သန်စွမ်းမှုမျိုး မရှိဘူး။ သင့်မှာ မှော်စွမ်းအား ရှိရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သင်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် သင့်ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ် ပြရလိမ့်မယ်။ ကဲ...နှစ်ဦး ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ဖို့ ကျုပ် စိန်ခေါ်လိုက်ပြီ”

ဒီတော့ မျောက်က “ငါဟာ မကောင်းဆိုးဝါး မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ မှော်စွမ်းအားလည်း မရှိဘူး။ ငါဟာ ဟာနုမန်ပဲ။ ရာဇာဏ (Ravana) ကို သတ်လိုက်တဲ့ မဟာဆာရီရာမ (Sri Rama) ရဲ့အစေခံပဲ” လို့

ပြောပြလိုက်တယ်။ သူ ဒီလိုပြောပြနေဆဲမှာပဲ မျောက်အိုကြီးဟာ ကြီးမားတဲ့ ဟာနုမန်ပုံပြောင်းသွားတော့တာပဲ။

ဘီမာ ရုတ်တရက်တော့ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟာနုမန်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတာတော့ သိပ်ကို ပျော်သွားတယ်။ သူက ဟာနုမန်ရဲ့ခြေအစုံကို ထိပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်တယ်။ ဒီတော့ ဟာနုမန်ကလည်း ချစ်ခင်စိတ်နဲ့ ဖက်လိုက်ပြီး “အေး၊ ငါကလည်း မင်းကို တွေ့ချင်နေတာ ကြာလှပါပြီ။ မင်း လာနေတာကို ငါ လှမ်းမြင်လိုက်လို့ ငါ ဒီလိုလမ်းပိတ်ထားလိုက်တော့ မင်းကို ငါ စကားပြောနိုင်တာ ပေါ့လေ။ ကျန်တာတွေကတော့ အပျော်သက်သက်တွေပါပဲ။ အေး ... ငါထင်တယ်။ မင်းဟာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ခရီးထွက်လာတာဖြစ်မှာပဲ။ အခုဆို တော်တော်နောက်ကျသွားပြီကွ။ ကဲ ... မြန်မြန် သွားပေရော။ နောက်ထပ် မင်း ခရီးဖင့်အောင် ငါ မလုပ်သင့်တော့ပါဘူး။ ဪ ... ဒါထက် ဘာလုပ်ဖို့ မင်း ထွက်လာခဲ့တာလဲ” လို့ မေးကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီတော့ ဘီမာက သူခရီးထွက်လာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်။

“ဪ ... ဒီလိုလား။ တခြားဘီလူးတစ်ကောင်ကို သတ်ဖို့၊ စစ်တိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ မင်းဇနီးအတွက် ပန်းအရှာထွက်ခဲ့တာပေါ့။ အင်း ... မဟာဘီမာအတွက် မဟာစွန့်စားခန်းကြီးပဲပေါ့လေ။ ကဲ ... ကဲ ... သွားပေတော့။ နောက်ထပ် ငါက မင်းကို ဆွဲမထားတော့ပါဘူး။ အင်း ... နေဦး၊ အဲဒီပန်းတွေ ဘယ်မှာပေါက်တယ်ဆိုတာကိုရော မင်းသိရဲ့လား။”

ဒီလိုမေးလိုက်တော့မှပဲ ဘီမာက ပန်းတွေကို တွေ့အောင် သူ့ကို ကူညီဖို့နဲ့ အဲဒီပန်းပွင့်ရာကို သူ ဘယ်လိုရောက်နိုင်ပါသလဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကဲ... ခုတော့ ဘီမာဟာ ဟာနုမာန်နဲ့ ခွဲခဲ့ပြီး သူ့ခရီးဆက်ခဲ့ပါပြီ။ ပန်းတွေက လှပတဲ့ဥယျာဉ်ထဲက ရေကန်ကြီးထဲမှာ ပေါက်နေကြတာ။ အဲဒီရေကန်ကြီးထဲမှာ ပန်းတွေ အများကြီးပါပဲ။ ဒီရေကန်ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်တဲ့ ကုဘာရ(Kubera) က ပိုင်တယ်။ သူ့မှာ ပန်းတွေကို စောင့်ကြပ်ဖို့ စစ်တပ်တစ်တပ် ရှိတယ်။ နောက်ရေကန်ထဲမှာလည်း ရာပေါင်းများစွာသော ကြောက်စရာ မိကျောင်းတွေကို မွေးထားပါသေးတယ်။ ကန်ထဲဆင်းလာသူ မှန်သမျှကို မိကျောင်းတွေက သတ်ပစ်လိုက်ကြတာပဲ။

အခု ဘီမာဇာဘာရရဲ့ ဥယျာဉ်ဆီ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အစောင့်တွေက သူ့ကို ဥယျာဉ်ထဲ အဝင်မခံကြဘူး။ သူ ဝင်လိုက်တာ

နဲ့ သူတို့က ဝိုင်းတိုက်ခိုက်ကြတော့တာပဲ။ ဘီမာကလည်း ပြန်တိုက်
တာပဲ။ သူက သူ့တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ သူတို့နောက်က လိုက်ဖမ်းတာပဲ။ ဒီ
တော့ သူတို့ဟာ ဘီမာကို ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးကြတာပေါ့။

ဒီတော့မှ ဘီမာက ရေကန်ဆီသွား။ ဒီတော့လည်း မိကျောင်း
တွေက သူ့ကို တိုက်ခိုက်ကြဖို့ အမြန်ရောက်လာပြန်တာပဲ။ ဒီတော့
ဘီမာက သူ့တင်းပုတ်ကြီးကို မြှောက်ပြီး မိကျောင်းတွေကို ထုတာပဲ
ပေါ့။ မိကျောင်းတွေ ပြေးကြရော။ ဒီတော့မှပဲ ဘီမာ ရေကန်ထဲ ဆင်း
နိုင်ပါတော့တယ်။ အဲ... ရေကန်ထဲ ရောက်တော့ ဒရူပတိ လိုချင်
နေတဲ့ ပန်းတွေကို ခူးတယ်။ ခူးတာမှ သယ်နိုင်သလောက်ကို ခူး
တယ်။ ခူးပြီးပြန်ဖို့ လှည့်လိုက်တယ်။ ကန်စပ်ရောက်တော့ အစောင့်
ခွေးက နောက်ထပ် အစောင့်တွေကို ခေါ်လာပြီး သူ့ကိုစောင့်နေကြ
တာကို တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။ သူတို့အားလုံးက သူ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့
စိတ်စောနေကြတယ်လေ။ ဒီတော့ ဘီမာက လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပန်း
တွေကို ဂရုတစိုက် ကိုင်ထားလိုက်ပြီး နောက်လက်တစ်ဘက်နဲ့
အစောင့်တွေကို တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ ပြန်တိုက်တော့တာပဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်
မှာလည်း သူက အစောင့်အားလုံးကို နှင်ထုတ်နိုင်လိုက်တယ်။

ကဲ ... ဘီမာ အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ သူက ဒရူပတိ လို
ချင်နေတဲ့ပန်းတွေကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ သူ လိုချင်ရတဲ့ပန်းတွေ
ကို ရလိုက်တော့ ဒရူပတိ သိပ်ကိုပျော်သွားတော့တာပေါ့။

ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုများနဲ့ ရန်သူများ

ပန်ဒဝတွေ သစ်တောကြီးထဲမှာ နေလာခဲ့ကြတာ အချိန်အတော့်ကို ကြာလာခဲ့ပါပြီ။ သစ်တောထဲမှာ နေရတာ ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းလှတယ်။ အန္တရာယ် များလွန်းလှပါတယ်။ ကောရဗျတွေကတော့ သစ်တောကြီးထဲမှာ ပန်ဒဝတွေ သေသွားကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားလိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပန်ဒဝတွေ မသေကြပါဘူး။ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကာလဟာလည်း ကုန်ဆုံးခါနီးနေပါပြီ။ ကောရဗျတွေကတော့ သူတို့ပြန်လာမှာကို မလိုလားကြဘူးလေ။ ပြန်လာရင် သူတို့ရဲ့ မင်းနေပြည်ကို တောင်းဆိုကြတော့မှာကိုး။ ဒါကြောင့် ပန်ဒဝတွေ ဘယ်လိုအနေအထားမှာ ရှိနေသလဲဆိုတာ သိချင်လာကြတယ်။ ဒီကိစ္စသိနိုင်ဖို့ သူတို့က ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်တယ်။

မကြာခင် ထောက်လှမ်းရေးသမား ပြန်ရောက်လာပြီး ပန်ဒဝတွေရဲ့အခြေအနေက လုံးဝကောင်းကြောင်း၊ ပျော်ပျော်ပဲ နေနေကြကြောင်း သတင်းပို့ပေးလိုက်တယ်။ ဒီသတင်းကြားလိုက်ရတော့ ကောရဗျတွေ ဒေါသထွက်ကြတော့တာပေါ့။ ဒါရုတ်ဟန (Duryodhana) ဆိုရင် ဒေါသထွက်ပြီး မထိန်းနိုင်တော့လို့ သတင်းပို့သူကို တောင် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်တယ်လေ။

ကဲ ... ခု သူတို့ဘာလုပ်ကြမလဲ။
သူတို့ဆုံးဖြတ်ကြရပါပြီ။ ဒါရုတ်ဟနက
တော့ သစ်တောထဲမှာ စစ်ရေးပြလိုက်ရင်
ပန်ဒဝတွေ ကြောက်လန့်သွားကြလိမ့်မယ်
လို့ အကြံပေးတယ်။ ဒီလိုလုပ်တာဟာ
ကောရဗျတွေ ဘယ်လောက် စစ်အင်အား
တောင့်တင်းသလဲဆိုတာကို ပြလိုက်လိမ့်
မယ်။ ဒါကြောင့် ပန်ဒဝတွေ ပြန်လာဖို့
ကြောက်သွားကြလိမ့်မယ်လို့လည်း ပြော
ပြတယ်။ ဒီစိတ်ကူးကို အားလုံးက ကြိုက်
ကြတယ်။

ဒီလို ဆုံးဖြတ်သဘောတူလိုက်ကြ
လို့ မကြာလိုက်ခင်မှာပဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
မတွေ့ဖူး၊ မကြုံဖူးတဲ့ အကြီးမားဆုံး စစ်
ရေးပြပွဲကြီးအတွက် ပြင်ဆင်ကြဖို့ အမိန့်
တွေ ထုတ်လိုက်တာပေါ့။ ဒါရုတ်ဟန
ကိုယ်တိုင် စီစဉ်တာတွေကို စောင့်ကြပ်
ကြည့်ရှုတယ်။ ပြင်ဆင်စရာအားလုံး ရက်
အနည်းငယ်အတွင်း ပြီးစီးသွားတယ်။

တစ်မနက်မှာ စစ်ရေးပြပွဲကြီး စတင်လိုက်တယ်။ ဒီစစ်ရေးပြပွဲကို ကောရဗျတွေက လှပတဲ့မြင်းရထားတွေစီးပြီး ဦးဆောင်တာပေါ့။ အဲ... သူတို့ နောက်ကမှ ဆင်တွေ၊ ရာပေါင်းများစွာသော မြင်းတွေ၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသော စစ်သည်တော်တွေက လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ လိုက်ပါသွားကြတယ်။ ကဲ...စစ်တိုက်ဖို့ ခုအဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

နီးဝေးက လူတွေကလည်း သူတို့မြင်ဖူး၊ မကြုံဖူးတဲ့ အကြီးမားဆုံးစစ်ရေးပြပွဲကြီးကို သွားကြည့်ကြတာပေါ့။ စိတ်နူးလှည့်

လည်ပွဲကြီးဟာ မြို့တွေ၊ ရွာတွေကို
 ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးသစ်
 တောထဲ ရောက်လာခဲ့တယ်။ စစ်
 တပ်ချီတက်သံတွေကို ကြားလိုက်
 ကြတော့ ငှက်တွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ
 ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွား
 ကြတယ်လေ။ စစ်ရေးပြပွဲက နောက်
 ဆုံးမှာ ပန်ဒဝတွေ စခန်းချရာ တော
 စပ်ကို ရောက်လာကြတော့တာပါ
 ပဲ။

လူတန်းကြီးက မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာပဲ စခန်းတဲတွေ ထိုးကြပေါ့။ သူတို့စခန်းပတ်လည်က သစ်တောကြီးကလည်း သိပ်ကို လှနေတာပဲ။ ချစ်စရာပန်းပင်တွေ ပွင့်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေ၊ ချိုမွှေးတဲ့အသီးတွေ သီးနေတဲ့သစ်ပင်တွေလည်း အများကြီးပဲ။ မြစ်ထဲမှာလည်း ရေကအပြည့်၊ သလင်းကျောက်လို ရေတွေက ကြည်လင်နေတယ်။ ဒီအနေအထားကို ကိုယ်တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ “ဪ...ပန်ဒဝတွေက ဒီလိုသာယာလှပတဲ့နေရာမှာ နေကြတာကိုး”လို့ တွေးပြီး ကောရဗျတွေက မနာလိုဝန်တို့ပင် ဖြစ်လိုက်ကြသေးတယ်လေ။ ကောက်ကျစ်တဲ့ ဆကူနီ (Sakuni)ကတော့ ပန်ဒဝတွေကို ရန်ပြုဖို့ စိတ်ကူးနဲ့မြစ်ရေထဲ အဆိပ်ခတ်ဖို့၊ ဒါမှ ဒီမြစ်ရေကို ပန်ဒဝတွေ သောက်သုံးတဲ့အခါ သေသွားကြမယ်။ နာမကျန်းဖြစ်သွားမယ်လို့ အကြံတောင် ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ကောရဗျတွေက သူ့စိတ်ကူးကို သဘောကျလက်ခံပြီး မြစ်ရေထဲ အဆိပ်တွေ ခတ်ကြတော့တာပဲ။

ဒိင်္ဂမောဃ: (မိဒိတ်)

အဒိအချိန်မှာ အာဏာပိုင်စိုး
 တဲ့ ဂန်ဒါဘာ (Gandharva) တစ်ယောက်
 ဖြစ်တဲ့ ချိတရဆီးန (Chitrasena) က
 လည်း ဒီသစ်တောထဲမှာပဲ နေနေတယ်။
 သူ့ကို လူတချို့က မြစ်ရေထဲ အဆိပ်တွေ ခတ်နေ
 ပါတယ်လို့ လာပြောကြတယ်။ သူ သိပ်ကို ဒေါသ
 ထွက်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ချက်ချင်းပဲ သူ့နောက်လိုက်
 နောက်ပါများနဲ့ ကောရဗျတွေရဲ့စခန်းကို အမြန်လိုက်သွား
 တာပေါ့။ သူက ကောရဗျတွေကို မှတ်မိတယ်။ ဒါကြောင့်
 “သင်တို့ ဘယ်သူတွေဆိုတာ ငါသိတယ်။ သင်တို့ဟာ ပန်ဒဝ
 တွေကို သတ်ဖို့ မြစ်ရေထဲ အဆိပ်ခတ်ကြတယ်။ အေး ... ဒီအတွက်
 ငါက သင်တို့ကို သင်ခန်းစာပေးရတော့မှာပဲ” လို့ ပြောပြလိုက်
 တယ်။

ဒီတော့ ဒါရုတ်ဟန (Duryodhana) က ပြန်အော်တယ်လေ။

“ငါတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သင် သိသလား၊ သင် အသက်ရှင်
 နေချင်သေးရင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ ငါတို့ကို လက်နက်ချလိုက်ပါ။
 သင်ဟာ ငါတို့ရဲ့ကျေးကျွန် ဖြစ်ရမယ်။ ကျေးကျွန်မဖြစ်ချင်ရင်တော့
 ငါတို့ရဲ့စစ်တပ်ကြီးနဲ့ သင့်ကို သတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဂန်ဒါဘာ
 တွေကိုတိုက်ဖို့ သူက သူ့လူတွေကို အမိန့်
 ပေးလိုက်တော့တာပဲ။ အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့
 ကြောက်မက်ဖွယ်စစ်ပွဲကြီး စတော့တာပဲ။
 ကောရဗျတွေကလည်း အင်အားကောင်း
 ကောင်း သတ္တိရှိရှိ တိုက်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂန်ဒါ
 ဘာတွေက ပိုအင်အားကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့်
 ကောရဗျတပ်ထဲက ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေ၊ လူတွေ
 အများကြီး အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ အသတ်မခံရတဲ့
 စစ်သားတွေကတော့ ထွက်ပြေးကြတာပေါ့။ ကောရဗျ
 တွေလည်း အဖမ်းခံလိုက်ကြရတယ်။ အဖမ်းခံလိုက်ရသူ
 တွေကို ချီတရဆီးနက “မင်းတို့ကို ငါတို့ တိုင်းပြည်ခေါ်
 သွားမယ်။ ငါတို့တိုင်းပြည်ရောက်ရင် မင်းတို့ကျွန်တွေလို
 အလုပ်လုပ်ခိုင်းမယ်”လို့ ခပ်ထန်ထန်ပြောပြ လိုက်တယ်။ သူပြော
 လို့ပြီးတာနဲ့ ဂန်ဒါဘာတွေက ကောရဗျတွေကို သူတို့ရဲ့မြင်းရထား
 မှာ တုပ်နှောင်လိုက်ကြပြီး အပြန်ခရီးစတော့တာပဲ။

ခုတော့ ကောရဗျတွေ လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူးလေ။ သူတို့က
 ပန်ဒဝတွေ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေကြတာကို သိကြတယ်။ ဒါ
 ကြောင့် သူတို့ကို လာကယ်တင်ပေးဖို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
 အော်ခေါ်လိုက်ကြတာပေါ့။ သူတို့အော်ခေါ်သံကို ပန်ဒဝတွေက
 ကြားသွားတယ်။ ဒီတော့ ဓမ္မပူတြ (Dharmaputra) က သူ့ညီတွေကို

ပြောလိုက်တယ်။

“ငါ့ညီတို့ ကောရဗျတွေ အကူအညီအော်တောင်းသံကို ငါ ကြားလိုက်မိတယ်။ သူတို့ ဘာဖြစ်မှန်းတော့ ငါ မသိရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အန္တရာယ်ထဲ ကျရောက်နေတာ ဖြစ်ရမယ်။ သူတို့ကို သွားကူညီလိုက်ကြပါ”

ဒီတော့ ပန်ဒဝတွေထဲက အသန်မာဆုံး ဘီမာက “ကောရဗျတွေ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိတယ်။ သူတို့ ဒီသစ်တောထဲ ရောက်လာကြတာဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်ပြုဖို့ပဲ။ သူတို့ဟာ ချီတရဆီးနနဲ့ သူ့နောက်လိုက်နောက်ပါတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသေးတယ်။

တိုက်ပွဲမှာ ကောရဗျတွေ အရှုံးပေးလိုက်ရလို့ အခုသူတို့ကို ကျွန်တွေအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခိုင်းဖို့ ချီတရဆီးနတိုင်းပြည်ကို ချီတက်သွားနေကြတယ်။ ကောရဗျတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရန်သူတွေပဲ။ သူတို့မှာ ကျွန်တော်တို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ဘာအတွက်သွားကူညီ

ရမလဲ။ ကျွန်အဖြစ်နဲ့ ချီတရဆီးနရဲ့ ခေါ်သွားတာကို ခွင့်ပြုလိုက် ပါတော့”လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ဓမ္မပူတြက “မှန်တယ်၊ သူတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့တကယ့် ရန်သူ အစစ်အမှန်တွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်း ကွဲတွေလေ။ အခု သူတို့အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေကြရပြီ။ သူတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့အကူအညီကို ရှာနေကြပြီ။ ဒီတော့ ငါတို့က သူတို့ကို ကူညီကြ ရမှာပဲ။ ကဲ... သူတို့လွတ်အောင် ကူညီဖို့ သွားကြပေတော့”လို့ပြော ပြောဆိုဆို ခိုင်းလိုက်တော့တာပဲ။

ဒီတော့ အာဂျူးနားက ဓမ္မပူတြ အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း သူ့တာ ဝန်ကို သွားရောက်ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဘီမာ လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကောရဗျတွေကို ကူညီဖို့ ဘီမာနဲ့ အာဂျူးနား လိုက်ပါသွားကြတာပေါ့။

သူတို့က ချီတရဆီးနရဲ့ တွေ့ပြီး သူဟာ ကောရဗျတွေလွတ် မြောက်ဖို့ ဆောင်ရွက်ရမယ့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ချီတရဆီးနက ကောရဗျတွေက သူတို့ရဲ့ရန်သူ ဖြစ်ပေမဲ့ ပန်ဒဝတွေ ကတော့ လာရောက်ကူညီကြလို့ အတော်လေး အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့။

ချီတရ ဆီးနဟာ ပန်ဒဝတွေရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါ ကြောင့် သူက ပန်ဒဝတွေနဲ့ စစ်မတိုက်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူက ကောရဗျတွေအားလုံးကို လွတ်ပေးလိုက်ပြီး တိုင်းပြည်ပြန်ကြဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက် သူကပဲ ရန်သူတွေကို ကူညီဖို့လာကြတာ ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ ပန်ဒဝတွေ ဘယ်လောက် စိတ်ထားမြင့် မြတ်ကြတယ်ဆိုတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရလို့ သိပ်ကို ဝမ်းသာသွားရ တယ်လို့ ပန်ဒဝတွေကို ပြောပြလိုက်တယ်။

ကဲ...ခုတော့ ကောရဗျတွေ အရှက်ကြီးရှက်ပြီး တိုင်းပြည်ပြန် သွားကြကြပါပြီ။

ကာလီယန်

ခရစ်ရှနား (Krishna) လေးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာတော့ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ကလေးပဲ။ သူက အသားတော့မည်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်စရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ သိပ် လည်းချောတယ်။ သူဟာ လှပတဲ့ အဝတ် အစားတွေကို အမြဲဝတ်ဆင်တယ်။ အဆင် လှတဲ့ ရတနာထည်တွေလည်း ဆင်မြန်း ထားတတ်တယ်။ သူက ဦးခေါင်းထိပ်မှာ ဆံထုံးလေး ထုံးထားတတ်တယ်။ ဆံထုံး မှာလည်း ဒေါင်းတောင်လေး အမြဲထိုးထား တာပဲ။ ဒါကြောင့် ခရစ်ရှနားလေးဟာ လူ အားလုံးရဲ့ အချစ်တော်လေး ဖြစ်နေရတာ ပေါ့။

ခရစ်ရှနာရဲ့ ငယ်ဘဝမှာတော့ ပျော် စရာတွေ၊ မြူးထူးဆော့ကစားစရာတွေက အများကြီးပဲ။ သူ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေ လည်း အများကြီး ရှိတယ်။ သူဟာ ရွာရိုး လျှောက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကစား တတ်တယ်။ ကစားတိုင်း သူကခေါင်း ဆောင်ပဲ။ သူက သူတို့ကိုခေါ်ပြီး စွန့်စား ခန်းတွေ လုပ်တယ်။ သူဟာ လူတွေကို

လှည့်စားပြီး ပျော်ကြောင်း ရှာတတ်ပါသေးတယ်။ ရယ်စရာ လုပ်
တတ်တယ်။ သူ့နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုတွေအတွက် သူ့မိဘများ စိတ်
ညစ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို လူတိုင်းက ချစ်နေကြတာပါပဲ။

နောက်ဆုံးမှာ ခရစ်ရှုနားဟာ နွားကျောင်းသား ဖြစ်လာတယ်။
သူက နွားတွေ၊ နွားပေါက်တွေကလေးတွေ၊ စိမ်းလန်းတဲ့မြက်ခင်း
တွေကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ နွားကျောင်း
သားအားလုံးဟာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ
ချည်းပဲ။ သူတို့ အားလုံးဟာ နွားတွေ
ကို မနက်ခင်းမှာ တောထဲ ခေါ်သွားပြီး
ညနေကျတော့ ပြန်ခေါ်လာကြတာ
ပေါ့။ တောထဲမှာ နွားတွေအတွက်
မြက်ပင်တွေ၊ ရေတွေက သိပ်ကိုပေါ
တယ် မဟုတ်လား။ နောက် တောဟာ
ခရစ်ရှုနားနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ လွတ်
လွတ်လပ်လပ် ကစားနိုင်ကြ၊ ပျော်နိုင်
ကြတယ် မဟုတ်လား။

ခရစ်ရှာနားက ဂီတကိုလည်း ကြိုက်တယ်။ ပလွေကောင်းကောင်းမှုတ်တတ်တယ်။ သူ့ဂီတကို ကြားသူတိုင်း နှစ်သက်ကြတယ်။ တောထဲရောက်တာနဲ့ သူဟာ သစ်ကိုင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်ထိုင်ပြီး ပလွေမှုတ်တော့တာပဲ။ ဒီအခါမျိုးမှာ နွားကျောင်းသားတွေက မြက်ခင်းပေါ်ထိုင် နားထောင်ကြပေါ့။ သူ ပလွေသံကြောင့် နွားမကြီးတွေရော၊ နွားကလေးပါ မြက်မစားကြတော့ ခရစ်ရှာနား နားသွားပြီး ဂီတကို နားထောင်ကြတော့ပဲ။ တောထဲက သားရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေတောင် ခရစ်ရှာနားရဲ့ပလွေသံကြားရင် ယဉ်ကျေးလိမ္မာသွားကြတာပဲ။

အိမ်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သူ့ဂီတက လူတွေကို အမြဲဆွဲဆောင်နိုင်တယ်။ သူ ပလွေမှုတ်လိုက်တာနဲ့ ယောက်ျားကြီးတွေ၊ မိန်းမကြီးတွေ၊ ကလေးတွေဟာ သူတို့လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ကြတော့ဘဲ သူ့နားအရောက် ပြေးသွားကြတာချည်းပဲ။ အားလုံးက သူ့ကို ချစ်လည်း ချစ်ကြတယ်။

တစ်ခါတော့ ကာလီယန် (Kaliyan) ဆိုတဲ့ မြွေကြီးတစ်ကောင်ဟာ ယမုံနာမြစ်ထဲ ဆင်းသွားတယ်။ တကယ်တော့ ဒီမြစ်ဟာ နွားတွေ၊ နွားကျောင်းသားတွေ ရေသောက်ဆင်းတဲ့ မြစ်ပဲ။

ကာလီယန်ဟာ သိပ်ကို အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေကြီးပဲ။ ဒီတော့ မကြာခင်မှာပဲ မြစ်ရေဟာ အဆိပ်ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ယမုန်နာ မြစ်ထဲက ရေကို သောက်သုံးမိသူတိုင်း သေသွားတော့တာပဲ။ အဆိပ်တွေကြောင့် ငါးတွေလည်း သေကြ။ ငါးသေကောင်တွေ ရေ ပေါ်မှာ ပေါလောမျောပါသွားကြ။ မိကျောင်းတွေဆိုလည်း အဆိပ်ရေ နဲ့ဝေးရာမြစ်ကမ္ဘာဆီ ပြေးကပ်ကြ။ ဒီမိကျောင်းတွေက တိရစ္ဆာန်လေး တွေကို တိုက်ကြခိုက်ကြ၊ သီးနှံတွေကို ဖျက်ဆီးကြ၊ ကြာလာတော့

မြစ်ကမ်းပါးပေါ်က သစ်ပင်တွေတောင် ခြောက်သယောင်းသွားကြ တယ်။ ဒီတော့ ကာလီယန်ဟာ ဒီနေရာ၊ ဒီလူတွေရဲ့သေစေနိုင်တဲ့ ရန်သူကြီး ဖြစ်လာခဲ့တာပဲပေါ့။

ဒီအဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြေသတင်းကို ခရစ်ရှုနား ကြားသွားတယ်။ လူတွေအားလုံးကလည်း ဒီမြေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညည်းညူနေကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းက ကာလီယန်ကို ကြောက်ကြတယ်လေ။ ဒါနဲ့ ခရစ်ရှုနားက ကာလီယန်ရဲ့ကောက်ကျစ်မှုအတွက် အပြစ်ပေးဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်တာပဲ။

တစ်နေ့မှာ ခရစ်ရှုနားက မြေကြီးကို ရှာဖို့ ယမုန်နာမြစ်ဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကာလီယန်ဟာ မြစ်ရဲ့အနက်ဆုံးနေရာမှာ နေတာကို သိလိုက်ရတယ်။ ဒီလိုသိလိုက်တာနဲ့ ခရစ်ရှုနားဟာ မြစ် ထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ကာလီယန်ရှိရာဘက် ကူးသွားတော့တယ်။

သူ့ကို လာနှောင့်ယှက်တဲ့ အသားမည်းမည်း ယောက်ျား လေးကြောင့် ကာလီယန် စိတ်ပျက်မိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့တစ်ချက် တည်းနဲ့ အသေသတ်လိုက်ဖို့ မြေကြီးက ခရစ်ရှုနားဆီ အမြန်သွား တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခရစ်ရှုနားက ရေမျက်နှာပြင်ထက် အမြန်တက် လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကာလီယန် သူ့နောက်က လိုက်လာတာပေါ့။

ဒီအခါမှာ လျှပ်တစ်ပြက်ပဲ ခရစ်ရှုနားက ကာလီယန်ရဲ့ဧရာမ ခေါင်းကြီးကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ်တက်ရပ်လိုက်တာပဲ။ ခရစ်ရှုနားဟာ သူ့ကိုကိုင်ခွင့် မြေကြီးကို လုံးဝမပေးဘူး။

ကာလီယန်က ခရစ်ရှုနားကို ခါချတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေကြီး ခေါင်းပေါ်က ခရစ်ရှုနား ကျမသွားဘူး။ ဒီတော့ မြေကြီးက ခရစ်ရှု နားကို ရစ်ပတ်ပြီး အသေညစ်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေ ကြီးအတွက် ခရစ်ရှုနားက သိပ်ကို သန်မာလွန်းနေတယ်လေ။

ဒီတော့ ကာလီယန်က ရေအောက်ထိုးဆင်းလိုက်တယ်။ ခရစ်

ရှုနားကို ရေနစ်သတ်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခရစ်ရှုနားက ရေထဲမှာ အကြာကြီး အသက်မရှူဘဲ နေနိုင်တယ်လေ။ ကာလီယန်က မနေနိုင်တော့ အသက်ရှူဖို့ ရေပေါ်တက်ရတာပေါ့။

ကာလီယန် စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကူရာမဲ့ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဒီတော့ ခရစ်ရှုနားက မြွေကြီးခေါင်းပေါ်တက်၊ ခြေနဲ့ဆောင့်ကန်တော့တာပဲ။ ကာလီယန်က ခရစ်ရှုနား လိမ့်ကျသွားအောင် အပြင်းအထန် ကြိုးစားတယ်။

ဒီတော့ ခရစ်ရှုနားက မြွေရဲ့ ခေါင်းကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ညှပ်ကိုင်ပြီး အပြင်းအထန် ကန်ကျောက်တော့တာပဲ။

ဒီအချိန်မှာ ထိတ်လန့်နေကြတဲ့ ရာပေါင်းများစွာသော ယမုန်နာမြစ်ကမ်းပေါ်မှာ စုမိကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခရစ်ရှုနားကို ကြည့်ရတာက သေလုလုမြွေကြီးရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပျော်ပျော်ကြီး က၊နေသလိုပဲ။

ကြာလာတော့ ကာလီယန် အားဆုတ်လာတယ်။ သူဟာ ခရစ်ရှုနား တိုက်ခိုက်တဲ့ နာကျင်မှုကို မခံနိုင်တော့ဘူး။

ဒီတော့ မြွေကြီးက အဆိပ်တွေကို အန်ထုတ်တော့တာပေါ့။ ခရစ်ရှုနားကလည်း အဆိပ်တွေ အကုန်လုံးထွက်ကျလာတဲ့အထိ ဆက်တိုက်ကန်ကျောက်နေတာပဲ။

ကာလီယန် မရုန်းကန်တော့ဘူး။ သူ နောက်ဆုံးအချိန် နိုးလာပြီဆိုတာကို သူ သိနေပြီလေ။ ဒုအချိန်မှာ ခရစ်ရှုနားရဲ့ သနားညှာတာမှုကို မျှော်လင့်ရှာဖွေဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် မြွေကြီးက ခရစ်ရှုနားကို သူ့အသက်ချမ်းသာပေးဖို့ တောင်းပန်တော့တာပေါ့။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ခရစ်ရှုနား အလိုရှိသမျှ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ကတိပြုလိုက်တယ်။ သူ့တောင်းပန်သံကို ခရစ်ရှုနားကြားတော့ ညှစ်ကိုင်ထားတာကို လွှတ်လိုက်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဝေးရာထွက်သွားဖို့၊ ယမုန်နာကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ကာလီယန်က ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်တယ်။ နောက် ယမုန်နာက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာသွားတယ်။

ခရစ်ရှုနား ကမ်းခြေဘက် ပြန်ကူးလာတော့ လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းချီးကျူးလိုက်ကြပါသတဲ့။

ဘာလီနဲ့ ရာဝဏ

လင်ကာဘုရင် ရာဝဏ (Ravana) ဟာ ဂုဏ်သိမ်အမြင့်မားဆုံး အချိန်ရောက်နေပါပြီ။ သူဟာ ပြိုင်ဘက်ဘုရင်တွေနဲ့ တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့ တယ်။ ဘုရင်ပေါင်းများစွာကို အနိုင်ယူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ

ချမ်းသာ ကြွယ်ဝပြီး စည်းစိမ် ခံစားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဇိမ်ခံနိုင်တဲ့ အင်ဒြာ (Indra) ကို သိပ်မနာလို ဝန်တို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ အင်ဒြာကို စစ်ကြေညာဖို့ အခွင့်အလမ်းကို စောင့်နေခဲ့တယ်။

တစ်နေ့ ရာဝဏက သူ့သား မက်ဟန်နတ် (Meghanalt) ကို ခေါ်ပြီး ပြောပြလိုက်တယ်။

“မက်ဟန်နတ်...မင်းဟာ တကယ့်စစ်သားကြီးပဲ။ မင်းကျော် ကြားမှုက ကမ္ဘာအနှံ့ ပျံ့နေပါပြီ။